

Esy-li spěwał,
Přilnje džělal,
Strowja cze
Sswójbnj statof,
A twój šwjatof
Sradny je.

Sa staw spróznj
Naposj móznj
Lubosč ma;
Bóh pať šwěrnj
Přes spać měrnj
Čzerstwosč da.

Nječ ty spěwałš,
Sswěrnje džělaš
Wšchědne dny;
Džěi pať šwjatj,
Duschi datj,
Wotpocžj ty.

S njebješ mana
Nječ czi šmana
Žiwosč je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wofšchew cze!

F.

Serbske nježelske łopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihciziczeri w Budyschinje a je tam ja šchwěrtlětnu přichedplatu 40 np. dostacž.

Reminiscere.

Sebr. 5, 8, 9.

Hdyž chze šwjaty Pawoł jadro zylého ewangelija i krotka wuprajicž, rjeknje wón: Mny předujemy teho šchizowaneho Khrystuša (1. Kor. 1, 23). A nasche japoschtolske wěruwušnjacze, hdyž je rěčalo wo Jesušowym narodze, psches kotryž je wón jako Boži šyn so ijewit, hnydom i tamnymi šjomi słowami „čzerpil pod Poncijom Pilatom, šchizowany, wumrjet,“ jeho čzerpjenje a wumrjecze wusběhnje, njespominajo na jeho wulke, mózne, lubosne wšchelate profetiske škutkowanje. — A kaž słowo wot šchiza w šrijedžisnje wscheho šchesczijanšeho wušnacza a předowanja steji, tak je šchiz nětš šnamjo šchesczijanštwa. Šajke přchemějenje je so i tutym šnamjenjom stalo wot teho čzaša, so je Jesuš na nim wikał a šwoje žiwjenje wostajil! Přjedy šnamjo haniby a poklecza, haj, šchibjeńza stareho šwěta; nětš šnamjo dobycza, šaložna twórba Božich domow, pycha wěžow, kiž k njebju potajuje, mšda a šnamjo čzesče na wutrobje smuzitnych, nješebicžnych a wo derje-měcžu šobukrajanow derje šašlužbných mužow, šnamjo naj-šrašnišeho trošhta na rowach našchich lubowaných nje-bocžicžkich!

Šostny čzaš tu šašo je a hnuje naš wošebje nětš Jesušowemu šchizej horje pohladacž. Čzeho dla dha pať je předowanje wo šchizu jadro zylého ewangelija? Šswjate pišmo nam na to wotmolwi: „Hacž runje běšche Boži šyn, je wón wšchaf i teho, šchtož čzerpješche, tu

poškuschnosč wuknył; a jako wón dofonjany bē, je wón wšchitkim, kotšiz jemu poškuschni šu, pomhał k wěcžnej šbožnosčzi.“ (Sebr. 5, 8, 9) Šotajkim psches šmjercž na šchizu

- 1) bu Jesuš šam dofonjany,
- 2) je wón nam pomhał k wěcžnej šbožnosčzi.

1) Jesuš bu dofonjany psches čzerpjenje a wumrjecze; pschetož „hacž runje běšche Boži šyn, je wón wšchaf i teho, šchtož čzerpješche, tu poškuschnosč wuknył.“ Mny nješniěmy šo na tym džiwacž, šo tež wón poškuschnosč wuknyčž mēješche. Šaž nēšajkemu nje-poškuschnemu, to jemu trjeba njebē, ša to bē Boži šyn. Ale hacž runje bē „wěrnj Bóh, wot Wótza we wěcžnosčzi porodženy“ bjes hrěcha a winj, dha bu tola tež — špytowany. Šež Jesuš „pschibjerasche“ na mudrosčzi a na lětach a na hnadže pola Boha a cžlowjekow (Luf. 2, 52). Šo rēka: Šež jemu tuton hrěšchnj šwět napschecžiwio štupi, kiž wšchudžom tak bliško položj a lōhte cžini, wot Božich pucžow šo minucž; kiž tež ša najcžisčischi wolu je pošny špytowanjom. Šo tež wón wē, to tež wón je pytnył a šhonit; teho dla je šwojich wucžownikow wucžil šo modlicž: Mjewjedž naš do špytowanja! A jeho pschibjera-nje je to psches-jene-wostacze se šwojim nješestim Wótžom, je to wobštacze we wšchěch špytowanjach, je wobštajna poškuschnosč pschecžiwio Božej woli; kaž teho dla tež wot njeho pišane steji, šo špytowany je we wšchitkim runje jako my, ale bjes hrěcha (Sebr. 4, 15). Šajwyschšchi šthodžent pať došahał a dofonjany bē wón hašle, jako wón tež w najcžezšchim wojowanju bē dobył, a jako wón Bohu

najvyššich wopor počkuschnosće bě přichinješt, mjenujzj wopor swojeho žiwjenja.

Šwjate sczenje na njedzelu Invocavit rěči wo Jesuŝowym spytowanju. W spoczatku póstneho čaŝa mamy s tym ŝebi rospominacž, kaŝ wón ŝo ŝaprě, ŝo by Bohu počkuschny byl. Teho žyŝe žiwjenje drje je dołhi rjecžas tajteho ŝo ŝaprěča; a tola haŝle tehdy, jako wón ŝo na pucž swojeho čzerpjenja podawa, jeho ŝpravnu, na počkuschnosć derje ŝwucžowanu duŝchu tajte spytowanje wocžafuje kaŝ zenje přjedy. Wón pocža ŝo rudžicž a ŝtyŝkniwy byčž, a jeho duŝcha je ŝrudna hačž k ŝmjerczi. Trójzj padnje na swoje wobliczo s horzej modlitwu, trójzj wón ŝo swojeho Wótza woprašča, hačž tola móžno njeje, ŝo by tón ŝhelich wot njeho přjecž ŝchoł. S jeho čzerpjenjom haŝle najcžezjšche pruhowanje a spytowanje ŝo ŝapocžnje. Wón, knješ a kral njebješkeho kraleŝtwa, podaty do mozy njeŝchecželow, do čzwile a haniby, do najwjetjšeje ŝmjertneje nuŝy swojeje duŝche, w kotrejž dyrbi wuwolacž; „Eli, Eli, lama ŝabachthami?“ t. j.: „Mój Božo, mój Božo, cžeho dla ŝy mje wopuschcžit?“ Štubje dele wón njemóže wot swojeje njebješkeje wyŝkofosće. Ale tež tu jeho heŝlo wostanje: Niž moja wola, ale twoja wola ŝo ŝtaň! Druhu počkuschnosć wjazj wufuňcž nje-móže, wón je jene je ŝwojim Wótzom, wón bě dokonjany.

2) Šhto dha paŝ nam to pomha?

„Jako wón dokonjany bě, je wón wŝchitkim, kiž jemu počkuschni ŝu, pomhaŝ k wěcznej ŝbóžnosćzi.“

Jesuŝ je jene s Bohom. Hřeŝchny cžlowjeŝ paŝ je wot njeho dželeny, wuŝtorcženy se ŝbóžneho towaŝtwa je ŝwojim njebješkim Wótzom, se ŝjednocženŝtwa se žiwym Bohom. Kaŝ paŝ by cžlowjeŝ, kiž ŝwoju winu derje cžuje, kotrehož ŝwědomnje je wotucžiko, ŝebi ŝwažik, přched ŝwjate Bože wobliczo ŝtupicž, hdyž w nim ŝuroweho ŝudnika widži, kiž jeho ŝacžibnyčž a ŝatamacž dyrbi? Ně, hřeŝchnikej je pomoznik, ŝarěcžnik, ŝrědnik nuŝny. Teho dla praji liŝt na Hebrejškich, ŝo, kaŝ w ŝtarym ŝlubje wyŝchŝchi mješchnik by kóžde lěto wopor wujednanja přichinješt, taŝ je ŝhryŝtuŝ, tón prawy wyŝchŝchi mješchnik, kiž je wjetŝchi dnyžli wŝchitzy profetojo a najwyŝchŝchi duchojo, wjetŝchi ŝamo hačž Mójšaŝ a Aron se ŝwojim mješchnikom; wyŝchŝchi mješchnik, kiž je ŝo ŝam woprowaŝ. „ŝhryŝtuŝ je přchŝchoł, ŝo by wyŝchŝchi mješchnik byl. Tež njeje wón přches kóŝlazu a cželazu krej, ale wón je ŝam přches ŝwoju krej junu do teho ŝwjateho nutŝŝchoł a wěczne wu-móženje namakaŝ. Tuto je wón junu cžiniŝ, jako je ŝo wón ŝameho woprowaŝ.“ Tuta ŝmjercž na ŝchŝžu je ŝawdawŝ ŝa to, ŝo njebješki Wótž hřeŝchi wodawa. „Wón, kotryž tež ŝam swojeho ŝyna njeje přchepuŝchcžit, ale je jeho ŝa naŝ wŝchitkich podaŝ; kaŝ by wón tež njechaŝ s nim wŝchitko nam hnadnje dacž?“ To tež tamny ŝtary ŝchěŝcžijanski ŝhěrluŝch wupraji, ŝpěwajo:

O jehnjo Bože ŝwjate
Ma ŝchŝžu ŝarěŝane;
A tej ŝmjerczi ŝa naŝ date,
Maŝ ŝhoja twoje rany.
Wŝchón hřeŝch ŝy na ŝo wjaŝo,
To žiwjenje nam daŝo.
Šmil ŝo nad nami, o Jesu!

Šaj, ŝmil ŝo nad nami, daj nam twój měr, o Jesu! Taŝ mamy jeho tola ŝaŝo s nowa proŝnyčž, přchetož hřeŝch wostanje móž. kiž přchezo ŝaŝo naŝ do spytowanja wjedže. Wěrjazym drje ruŝuje tón ŝbóžnik se ŝwojeje ŝmjercžu, ŝo

jim wina wodata budže, ale tola jenož potom, hdyž jemu počkuschni ŝu: Šhtož přchecžiwu hřeŝchey njewojuje, tón nima žaneho džela na wodawanju, a wostanje hřeŝchow wotrocžk. Duž tež naŝch teŝt njepraji, ŝo je Jesuŝ wŝchitkim k wěcznej ŝbóžnosćzi pomhaŝ, ale wŝchitkim, kiž ŝu jemu počkuschni. Kohož Jesuŝowa lubosć hnuje a přchima, kotrehož wutroba je pod cžezžkim brēmjenjom hřeŝcha ŝwěta ŝo ŝlamala: kiž se ŝtróželemi je póŝnaŝ a ŝdyhuje:

Ja ŝym to ŝawinowaŝ,
Šhtož ty ŝy přchecžetwiŝ;
Te puŝi ŝy ty ŝchowawŝ,
Kiž ja bych ŝaŝlužik.
Ja ŝkóŝtnik ŝteju tudy,
Mje njeŝudž ŝurowje;
To proŝchu hřeŝchnik ŝhudy,
Cžin ŝo mnu po hnadže!

tón budže hřeŝchi hidžicž a Jesuŝej počkuschny.

Miŝionarej, s mjenom Rauch, powjedawŝche wobrocženy Indianŝki: Najpřjedy přchindže k nam, kiž chzyŝche nam dopokaŝacž, ŝo Wóh je. Teho ŝmy wuŝmješcheli: Ty blaŝny, mēniŝch ty, ŝo to dawno njewěmy? Potom přchindže druhi, tón napominaŝche naŝ, ŝo njebychmy naŝchich bližŝchich wobthali, ani mordowali, ani kranjli. Teho ŝmy přjecž póŝtali: Dži a powjedž to najpřjedy twojim bělym bratram, a hdyž woni po tym cžinjjo, potom přchindž ŝaŝo! Škóncžnje ŝy ty přchŝchoł, bratiŝje, a ŝy nam předowaŝ wo Jesuŝowej ŝmjerczi na Golgatha, wo krewi, kotruž je wón na ŝchŝžu ŝa naŝ přchelaŝ. A tutón ŝchŝž je naŝchu wutrobu dobyŝ!

Taŝ je ŝłowo wo ŝchŝžu móž noweho žiwjenja w Božy.

Nječ tola tež nam ŝwjaty póŝtny cžas, kiž Jesuŝowu njeŝkóncžnu lubosć nam přched woczi ŝtaji, wutrobu hnuje, ŝo bychmy džaka polni wuŝnali:

Chzecže wjedžecž, ŝhtož ja wēm?
Dyrbju wam to prajicž wŝchēm,
Šcho mi nětko přche wŝcho dže,
A ŝhto moja ŝhwalba je?
Jesuŝ ŝhryŝtuŝ na ŝchŝžu! Šamjeň.

G. Voigt-Ketlicžanski.

Pucžowanje po Božim piŝnje

abo

taŝle myŝle nadeňdžech, Bože ŝłowo cžitajo.

Podawa ŝwěrnny cžitaŝ „Šomhaj Wóh-a“.

1. kniži Mójšaŝowe, 32. ŝlaw

(Poŝtracžowanje.)

Šo waŝchnju w naraŝchich krajach poŝhilachu ŝo ludžo, ŝo bychu druhemu ŝwoje pocžezčowanje wopokaŝali a jemu jako ŝwo-jemu knješej abo kralej holdowali, přched nim něfotre ras, trójzj abo hndom ras, a to taŝ hluboko k jemi, ŝo by ŝo cžoko nimale se jemju dótkalo, poŝledni křečž drje by ŝo ŝtawalo, jako tu, ŝo by ŝo cžlowjeŝ přched druhim na ŝamu jemju lehnyl.

Tajkele ŝwontowne ponižowanje ŝakubowe je wuras ŝnutŝ-towneho se ŝacžucžom ŝwojeje winy. Šaw ŝo mjenje ŝabjera, dokelž ma poměrnje ŝhmanjšche a póđla mjenje něžne ŝwědomje.

4. Šaw paŝ na dobo wŝchón hñew ŝabywŝchi jemu napschecžo běžejche a wokoŝcha jeho; a padnywŝchi jemu wokoło ŝchŝje, wo-pŝchija jeho a wokoŝchowaŝche jeho. A wonaj plakaŝchtaj wobaj s wječelosežu — Šaw, ŝo je bratra po dołhim dželenu s nowa doŝtaŝ, ŝakub, ŝo bě knješ taŝ ŝpodžiwnje jeho přchecžiwitowu wutrobu přchemēit.

Šo wobaj plakaŝchtaj, s tym běŝchtaj tutaj ŝeŝtarjenaj mužej s nowa dwójnikaj.

Šawowe lubosne waŝchnje bě ŝa ŝakuba přeni plód jeho bě-

dženja, prěnje wuspýtowanie jeho mjena; wažność tuteho bėdženja ƒo ſanieži, mēniſch-li, ſo je Eſaw ſe wſcheho ſpoczątku byl mērnje ſmyſlenn, a ſo njeje tamnych muži ƒobu wſał, ſo by ƒo ſ nimi na ſakuba ſamerik. Wn-li wſchón ſtrach ſa ſakuba jenož wuſdaty byl, tak by potom Bóh mohł prajicž, ſakub je ſ Bohom a ſ cžłowjekami ƒo bėdžil a je byl ſ dohnywarjom, tak by mohło dohnyće nad Eſawowej wjecziwoſcžu ƒo khwalicž jako myto ſa bėdženje ſ Bohom?

Sako nam ƒwiate piſmo wſchē ƒlaboſcže, na ƒwjatnych ƒo po-kaſowaze, bjeje wſcheho wotkrywa, tak pokaſuje nam teſ wſchē lu-bojnoſcže, kotrež wuhladaſch na tajlich, kotſiž ſteja hiſchcže pſched ƒlubom ſ Bohom. Zidža ſ pōſdniſchich cžaſow ƒu ƒo pohōrſcho-wali, ſoj je Eſaw ƒwojeho bratra koſchil, a tak ƒu ƒłowa: „a wo-koſcha heho“ w jara ſtarych rukopiſach; pobrachowale.

Phariſeiſzy ſe ſputanej wutrobu, kotſiž ƒu tule ſchtucžu wot-piſkali, njemōžachu wuſkoſcž Božeje wutroby ſapſchijecž, kotryž teſ w tych, kotſiž njechadža jeho dżeczi bycž, ſnamjenja ƒwojeho wob-raſa nam da widžecž.

ſ tuthm Eſawowym powitanjom doſta ƒo ſakubej ſ dohom teſ wohańbjaſy porok prjedawſchich hrēchow dla.

5. A Eſaw polōži po nēcim ƒwoju pſchepōlnu wutrobu, puſchcži bratra, poſbēhny ƒwojej woczi a wuhlada žony, ſa ſaku-bom ſtejaze, ſ jich dżeczimi, a dżeſche pſchi tutej ſkladnoſcži, ſo by ƒo ſ ſakubom do pſcheczelniwnych rēcžow dał: „ſchto ƒu cži tu pſchi tebi? Kał wone ſ tebi ƒluſchcju?“ Wón wotmolwi: To ƒu dżeczi, kotrež je Bóh twojemu wotrocžtej ſa cžaſ, ſo je dołho pſchi ſabanje pſchewywał, wobradžil.

6. A hdyž bēſche ſakub jimaj poſiwnył, pſchiſtupiſchtej dżowzy ſe ƒwojimi dżeczimi, a poſhiliſchtej ƒo pſched Eſawom.

7. Reja teſ pſchiſtupi je ƒwojimi dżeczimi a poſhilowafche ƒo pſched nim. Potom teſ pſchiſtupi Joſeph a Rabel a poſhiliſchtaj ƒo teſ pſched nim.

8. A wón dżeſche dale, rēcž na dary ſwjedžizy, kotrež bē ſa-kub jemu napschecžo pōſłal, a kotrež wón ſ hñewom njebē pſchi-jał, kotrež pał nētko, pſchetworiwichi ƒo doſpolnje we wutrobje, ſa wobkėdžbowanja hōdne mējeſche: ſchto chzeſch je wſchitkim tym ſtadłom, kotrež ƒym jetkał? Wón wotmolwi: So bych hnadu na-makał pſched mojim knjeſom, teho dla ƒym je teſ po wſchēj ƒwērje je wſcheho ƒwojeho ſtadła wubrał a ƒym je pſched ƒobu pōſłal.

9. Eſaw dżeſche: ſa mam doſcž, mōj bratsje, njecziń ƒebi ſchodny moje dla, ale ſchowaj ƒebi, ſchtož maſch.

10. ſakub wotmolwi: Ach nē, njearjeku ƒo mi tola; je-li ſo ƒym hnadu namakał pſched tobu, dha wopokaž mi tule luboſcž a wſmi mōj dar ſ mojeje ruki; pſchetož ja widžach twoje woblicžo, jako bych Bože woblicžo widžal; a njech ƒo to tebi derje ſpodoba wote mnje. Na twojim woblicžu je ƒo mi Boža pſcheczelniwoſcž a miſoſcž ſjewika, ty ƒu byl miły ke mni, a tak pſchihotujeſch mi prawdžite wjeſele, pſchijieſch-li woprowańſki dar, kotryž bych chžyl pſches tebe Bohu woprowacž. Bóh je tebi tajke ſmyſljenje ke mni do wutroby dał, ſo by ƒo tebi tak rjany dar doſtał.

11. Wſmi wſchaf požohnowanje wote mnje, kotrež ƒym tebi pſchinjeſł; pſchetož Bóh je mi to wobradžil, a ja mam wſchitkeho doječ. Tak wón jeho pſchinuczi, ſo wón to wſa.

ſda ƒo, ſo je wuras ſ wotpohladom wubranj, jako chžyl ſakub na tranjene žohnowanje dopomnicž a prajicž: Kaž daloko je mi tele žohnowanje pſchitomne a ſemſke kubla ſarukowale, a kaž daloko ma ſa tebe wažnoſcž, tak daloko je tebi wrēcžu.

Eſaw bē prajil: ſa mam doſcž; ſakub mōže bjeſ pſchewnacža jeho pſchekahacž, wjedžizy, ſo je ſehowa jeho Bóh, a teho dla prajizy: ſa mam wſchitkeho doſcž.

12. A Eſaw, dofelž chžyſche teſ ſakubej nēkaſku luboſcž wo-pokaſacž, dżeſche: Ežehimow nētko dale a dżimow, hdyž by ty chžyl, ja chžu ſa tobu cžaſnycž, ſo bych tebe ſ mojim mužſtwom pſche-wodžal, ſo njeby nihtón ani tebi, ani tym twojim nēkaſteje ſchiwodny njeczińil.

Wón pał, wſcho derje roſpominajzy, chžyſche ſadžewacž, ſo by Eſaw ſ nim do Kananejſkeho kraja cžaſnył, a nēcnie na bratra džiwaſy chžyſche jemu najhłubiſchu pſchicžinu, ſo njechafche jeho poruczenie pſchijecž, ſamjelcžecž, a teho dla ſtaji pſchicžinu, pſches džiwanje na ſemſke bóle kaſanu, do prėdka, prajizy: Mōj knjeze, ty wēſch, ſo mam małe dżecžatka ƒobu, a wowzy a dōjne kruwy, ſ nimi njemōžu ſa cžaſom twojich wobronjenych khwatacž. ſ dżeczimi drje by ƒo hodžalo ƒebi po nēcim ſaradžicž, hdy pał bychu wone, dōjne wowzy a kruwy, jedyn džen ƒchewnate byle, by mi žyle ſtadło ſemrjelo.

Hdyž je Joſeph ƒo narodžil, jako bē ſakub 91 lēt ſtary, dha bē wón nētkole nēhdže 6 lēt ſtary, Dina pał njebē wjele ſtarſcha.

14. Mōj knjeze, ežehi wſchaf prjedy twojeho ƒlužomnika: ja chžu pomalu ſtadło ſa tobu hnacž, kotrež je pſchede mnu, ſa tym hacž dżeczi a ſtadło pōndu, doniž njepſchińdu na kōnz ƒwojeho pučžowanja a potom wot tam njepſchińdu junu na wopyt ſ ƒwo-jemu knjeſej w Seirje.

ſakub pſchilubi je ƒłowom wopyt w Seirje, kotryž ƒo poſdži-ſcho wjaſy njenaſpomni. ſakub je drje to woſebje teho dla cži-nik, ſo by Eſawej kručze ſdžēlil, ſo wón w Kananejſkim kraju wo-ſtanje, a ſo chze tam bydlicž. Pōdla wſcheje ponižnoſcže pſched ƒwojim bratrom dżerzi ƒo tola kručze Božeho ƒlubjenja, kotrež je ƒo jemu pſches požohnowanje ſa prěnjeho narodženeho doſtało. A runje teho dla ma ſa ƒwoju pſchicžniwoſcž, podobnje jako nēhdny Abraham porunjo pjecž kralam, runje nētko porunjo Eſawej ƒwoju ƒamoſtatnoſcž ſakitowacž, ſo njeby ſ džaſom, jemu wino-watym, ſ nowa ƒo ſ nim ſapleł.

Wopomni, ſo njemōža „prawi w wērje“ je „ƒwjatymi ſe ſkut-ſkow“ khodžicž. Pſchetož wērjaſy khodži ſ cžichim duchom, ƒwjaty ſe ſkutkow pał ƒo naduwa je ƒwojimi ſkutkami po Božim ſakonju.

15. Eſaw dżeſche: dha chžu ja tola ſ najmjeńſcha pſchi tebi woſtajicž nēkotrych ſ mojeho luda, kotſiž ƒu ſo mnu; cži mēli ƒo žyle po tebi a po twojich potrebnocžach ſložowacž, ſo njetrebał nihty na nihty khwatacž. Wón wotmolwi: A cžemu je to trjeba? ſa njetriebam pſchewoda, pučž je bjeje wſcheho ſtracha, njebych wjedžal, kaſte ſtrachi mi mohle hroſhecž. Njech jeno hnadu namaſam pſched ƒwojim knjeſom; woſtań mi pſchihileny a hnadny, ſ tym ƒym ſpokojeny.

16. Tak ežehniſche Eſaw tōn džen ſažo ƒwōj pučž do Seira.

So je ſakub jeho tam wopytał, wo tym ƒo nam ničžo nje-powjedži, wſchaf to teſ ſa ſtawiſny Božeho kraleſtwa žaneje waž-noty nima; ale hdyž ƒu ſaaka khowali, nadeńdžemow wobaj bra-traj w pētnej pſchewoſcži pſchi ƒebi. Tak dha bē wujednanje teſ ſprawne a trajaze.

(Wotracžowanje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Lecžaze kopjeno ſa kollektu ſnutſkowneho miſionſtwa, kotraž ƒo prěni pokutny džen hromadžuje, je ƒo teſ ſažo w ƒerbſkej rēczi wudało. Wone chze ſažo naſche wutroby ſahoricž ſa wažny ſkutk ſnutſkowneho miſionſtwa, ſo bychu ƒo teſ ruki wotewrite ſ bohatym darom. Na lecžazym kopjenu ƒo teſ lubym Eſerbam ſ nowa naſche „Pomhaj Bóh“ jako ƒerbſki cžaſopiſ ſnutſkowneho miſionſtwa porucžuje. Na lecžazym kopjenu je poſledni džel tutych ƒłowow njejaſny w cžiſchcžu. Duž te ƒłowa ſ porjedženju a ſ roſjaſnjenju tudy podamny: „Naſche njedželſke kopjeno „Pomhaj Bóh“, kotrež je ſ dohom cžaſopiſ ſnutſkowneho miſionſtwa mjeſ Eſerbami, ƒo pſchi tej ſkladnoſcži wſchitkim lubym Eſerbam ſ nowa porucžuje. Wone plačzi 40 rp. na 1/4 lēta a je pſches knjeſow ſararjom, kaž teſ we wſchēch pſchedawarujach „Eſerbſkich Nowin“ doſtač.“

— A ſlotemu kwaſej knjeſa wumjeńkarja Kunatha w Dobro-ſcheczach, na kotryž ƒo hižo w poſlednim cžiſle ſpomni, ma ƒo hiſchcže dodacž: Na dnju ſkoteho kwaſa buſchaj ſ. Kunath a jeho mandželſka wot knjeſa ſararja Handrika domach ƒwjatocžnje po-žohnowanaj. ſeho Majeſtoſcž naſch lubowany kral Albert je jimaj wažnemu dnjej ƒwōj wobras jako dar ſpožcžil. Na hornim wobluſku je ſnamjo kralowſkeho dara kralowſka kōna. Knjeſ Kunath je ſtary veteran ſ lēta 1848, ſ kotrychž je jenož hiſchcže jara mało žiwnych. Wón w lēcze 1848 w Draždžanach pola regimenta „Kronprinz Albert“ jako wojak ƒlužieſche, hdyž revoluzija wudyri. ſehdom mējeſche jako podwſyſchł cžeſcž, krala w hrodže ſtražowacž. W tej ƒamej nozy pał je krala na kōdži na twjerdžiſnu Königſtein pſchewodžal. ſ rjanym darom je naſch lubowany kral ſtareho ƒwērneho wojaka cžeſcžil a ſwjēlil.

— Sapocžatk tydženja rēcžieſche ƒo na jaſkim ƒejmje wo nowej želeſnizy, kotraž ma ƒo ſ Wōſporka do Madworja natwaricž. Sapōſłanz Hähnel ƒo ſ dobrym prawom wobcžežowafche, ſo twar tejele želeſnizy jara pomalu potracžuje. Nowy ſinancny miniſter pſchilubi, ſo budže ƒo ſa lēpſche ſpēchowanje twarjenja želeſnizy ſtaracž. Duž nadžiſjomnje ƒo ſ twarom w najbliſſchim cžaſu ſapocžnje. ſ dohom je ſažo ƒlyſchecž, ſo chze pruſka wſchmoſcž nowu želeſnizu wot Rakež dale do Hródku twaricž. Tale želeſniza,

na kotruž so hižo dolho čzafa, je jara važna a nušna. Ale dokelž je nadžija pshezo sažo spadovala, so tež tón króč sažo bojiny, so k wumjedženju njedóndže.

— Sa noweho sakfkeho ministra prawa je so tajny justizny radžiczel dr. Otto pomjenowal.

W o m l o d ž a z a s t u d ž e ŋ .

Šsonjena bajka.

(Potracžowanje.)

Š runymaj nohomaj pschiběža kupjelski dohladowar, so by šdychowazemu a stonazemu Surjej i woso pomhal; jemu so sa- stujka, so dyrbi so se wšchem tutym zušym, jemu nješnatym ludom sejnacž a stowaršicž. Wón pomaha do saka, so by maľemu po- honczej nekajki pjemšes sa napitk dal; tón pat běšche so hižo i wo- som a mulom šhubil. Na dohladowarja so jeprěwšchi dónđže Surij pod tšechu a njemějesche njemalu staroščž, hacž tež to pje- njesh jemu dožahnu, so mohł kupjele placžicž. Wo tym pat nihtón ani njerěčejche, nihtón so jeho njeprašesche, telko mēł wón trasch pjenješ. Dowjedžechu jeho do komorcžki, hdžez jemu kajachu, so by so wušlekal; wšcho to stawašche so i nēmym ma- chanjom, tola wulzy lubošnje; tač dha počza so jemu tu spodo- bacž, a jenož so kajesche, so njeběšche šwoju Šanu šem šobu wšal.

Š komorcžki džěšche po šhodžiku do wulkeho hata, hdžez so hižo mnošy, kotšiz bēchu do njeho šem pschischli, kupachu. Na šmēchi džěšche naschemu Surjej, wuhladažy wšchēch tutych hacž do pol žiwota we wodže; nekotš bēchu czi šušchi, jako žerdki pschi plocže, sešušcheni mužitojo; drušy bēchu brjuchaczi, jako bychu šebi piwomy šud sa brjuch pschivjasali, a wšchitzu tuczi hromadže w jenej wodže a jentym hacže, a wšchitzu šdychowachu a stonachu a wujachu šebi i tšchepotatymi rukami šwjadke a sešhjnene stawy. Šlót, wušokli jako najwjetšchi cžlowjek, džělesche žónške kupjele wot mužškich. Surij wšchat njebēšche ani prěšcha wčipny, so by po- hladač chžyl, kajke šu kupjele tam sa pšotom. Wojašliwje šalēšy ššóncžnje do jašneje wody, kotraž i milej cžopšotu jeho stawy, i drjenjom cžwilowane, koschesche, a hižo sa krótki cžap šacžuwajšche dobrotu woššchemjazyh kupjelow.

Bēchu jemu šakali, so by pomalu hat pscheschol a so by pilnje so pod wodu nōril. Šoškušny jako wozza cžinjeshche wón po dostatej kasni, njehladažy ani na prawu ani na ľewu štronu, doniz njebēšche hacž do šrjedž hata pschischol, hdžez džěšche jemu woda hacž do šhije. Tu so rošhladowajšche, a njemōžesche so dodž- wacž tu: njebēchu tu ani wjazy mužojo i plēchom na hłowje, ani šchēdžiwzy, ale šróšni mužojo i bruuny, cžornymi a nažolēž wlo- škami; duž pomaha šebi šam na hłowu a hlej, kajke wješele, hłowa bēšche jažo polna i wloškami, kajtuž bēšche mēł sa šwoje mlode ľeta. Šo jeho cžēle žolmjesche jažo cžopla krej a wšchē jeho bo- lošče bēchu so šhubile. Šajradšcho by nētko i runymaj nohomaj i kupjele wušlocžil, špokojiwšchi so, nabrywajzy telko noweje žiwjen- škeje možy. Ale žunje a mōžne žolmy honyachu jeho do přēdka se wšchēmi druhimi, doniz njepšchidžechu na drugi brjōh. Tu nje- wērjesche šwojimaj woczomaj, hdžž kupjelski šlužownik powitawšchi jeho, jeho do štwicžki dowjedže, so by tu w šchpihelu šwoju psche- mēnjenu postawu wuhladał. Šunajšche so wón tola hacž na po- šlednju wlošku tamnemu hajnikēj, kajkehož bēšche jeho molet, hdžž bē i nawoženjom byl, molowal. Šschipucžowawšchi do wšy, mē- jesche molet špodobanje na mladym šróštnym hajniku. Surij nje- mōžesche so na šebi ani dohladač wot horka hacž dele k palzo- maj na nohomaj. Šošpschestrjesche šylnej, mjašneje ruzy, mašasche šebi do šudžerjanyh wlošow a šmējesche so i wotewrjenej hubu, so by šwoje wješele mēł nad šwojimi rjanyhmi bēšymi šubami. Tež hdžž bēšche so i noweje draštu, sa njeho pschihotowanej, wodžel, mējesche wulke špodobanje šam na šebi. Drašta bēšche podobna na jeho draštu, w kajfejž bēšche wón — 24lētny mladženz — šhodžil; tež i tym bēšche žyle tač, jako jeho drašta tehdy, so w ža- nym šaku ani plēšniweho pjenješka njenamaka. Šdžž pat chžyšche kupjelnštemu šlužownikēj šahantbjeny šwoju šhudobu wuškoržicž, dha tón i hłowu wjesche. Wšcho bēšche sa njeho hižo šaplacžene, a Surij njemējesche šebi teho dla žanyh štaroščžow cžinicž.

* * *

Wješely, kaž mlody jelen, wuštupi wón se šwojeje kupjele; w šo sa njeho šamo wot so rošumjesche, so tež i druhich kupjel-

škich komorow mladzi ludžo wuštopowachu, kotšiz so wšchitzu — šōždy po šwojim špodobanju — nad šwojeje nabytej mlōdnošcži šwješelicu. Tola njemējesche žaneho požadanja, so by so jenemu i nich pschitowaršchil; jeho wutroba, kaž so jemu šdajšche, bješe wšcheje nadžije, žadašche šebi, so by šwoju „wewjercžku“, kaž bēšche Šanje sa mlode ľeta narjekł, jažo wohladał. Šchetož to jeho bolešche, hdžž so dopomni, so wona nētko šmorschēžena, šwjad- njena, šchēdžiwja žōnka po domje šhodži, a wón nastupi wšchōn cžerstwy a cžily drōhu do šchērokeho šwēta. Š phtajžymaj wo- cžomaj pohlada ľebor na žōnške kupjele. Šam wumjerwi so runje pišana šyla womlōdženyh žonow a šaryh mladnyh holzow; i wje- šelymi woczemi sa hōłzami hladajo šchichotachu a šmējachu so. Ale bēchu wone tež wšchē rjanki, bēchu tež wješele, mējachu wlošy rjane kaž žolte šloto abo cžorne kaž najrjenšche wuhlo — wlošy mējachu wšchē rošplecžene, so bychu w ranšchim wēštku wuššhnyke po kupjelach — dha so tola njemōžesche žana mēricž i tamnej nēžnej, cžeknej burštej holzu, kotruž bēšche sa šwoje žiwjenje je- nicžy lubowal.

Tola i lōhkej myšlu i nowa dostateje mlōdošče wotbu wón bōrny wšchē tute wopomniētki a cžehnišche wješely po šchērokej drōhy dale, wot womlōdžajeje studnje do wulkeho mēšta wjedžajeje. Šchto mēł najprjedy šapocžecž, so by šprawnje so živil, to jeho nētko hišchēže njestarašche. Wón špušchēžesche so na šwoje šbože a na šwoju cžerstwošcž a cžilōšcž, jahnišda šebi a wušlesche šebi, nekajke džēto nadenđže šawēšče, kotrež by so sa njeho hodžalo. Š wopřēdka wšchat njenamaka niežo, šhiba jenu i womlōdženyh holzow, kotraž bēšche so do njeho šahladała, a kotraž teho dla pomalšcho džěšche. Doščahnywšchi jeho, woprašcha so, hacž by dowolił, so by so jemu pschitowaršchila, dokelž je tu žyle šama- lutka w wulkej cžrjōdže. Šwona šmējesche so tač lubje na njeho a bēšche tač nēžne, rjane štworjenčžto, so so Surij njemōžesche jeje dowobaracž. Duž dha wša jeho sa ruku, a dužy po pucžu po- wjedajšche jemu, kač je wona wčera hišchēže stara šmorschēžena wōwka byla, kač šu ju wo wšy mēli sa šhodojtu, hacž runjež so njeje cžap šwojeho žiwjenja i cžertom stowaršchila. Šotom šu ju chžyli sa kuslānicžy palicž, kač je ššóncžnje wšchemu štrachej so minyla a kač je žylu nōž bēžala, doniz njeje ššóncžnje na wulke šbože k womlōdžajeje studni pschischla. Š nētko chžyšche šebi mu- drišcho šaradžicž, njehajšche wjazy šprawnje džēlacž a so drēčž a so ššóncžnje wobrēčžecž dacž, so je kuslānicža, dokelž je jenicžki šub w hubje a ššóncžny nōš mēla. Šnētko chže so šawjēšelicž a rjanyh mužow wobuššlowacž, kaž je wón tajki; a sa to dale niečo njetrjebajšch, šhiba rjanej lizy a blyšchēžatej mlōdej wōčžy.

Šo wšcho wona tač lubošnje rēčžesche, so Surij šawēšče nje- mōžesche hnēwny na nju byčž; a so so bōle a bōle k šwojemu towaršchej lišchēžesche, mējesche šwoju pschicžinu w tym, so šebi rady njewjedžesche w zušym kraju. Surij pat šapocži so pod klo- bulom, a rad by ju wotbył tutu rjanku, kotruž jemu wšchelazy, i kotryniž so dužy po pucžu šetkajšche, šawidžachu. Š džēla ji- machu jeho štrachi pschi nowym towarštwje, dokelž pod rōžojtym mješwoczom mlōdeje kuslātki wōtry wobraš štaruchi wuhlada, ko- traž bē jenož i nusu šchēčepowzej wucžekla. Š tola njehajšche hrušje nēžnosčž a luboščžiwōščž wotpošacž, kotraž bēšche so jemu njewohladažy pschinucžila. Š tač džēšchtaj wobaj kaž wšchitzu drušy po dwu po drōhy dale.

(Potracžowanje.)

Š rospominanju.

Šwulkej hromadže šanki twarjenje tvojeje wutroby, jeno jim malo wotewr šhēžne durje, hišchēže njenje druge šštwy, jim naj- mjenje tvoju najšnutškwonišchu komorku. Ale tón šnješ njech hlada wot šwišlow do najšnutškwonišcheho kucžika; jeho šwētko budž tebi wšchudžom witane!

* * *
Čžeho dla so mi njedyrbjalo derje hicž, hdžž Šōh na mōj hrēch njecha hladač.

Dališche dobrowōlne dary sa wbože armeniške šhroty:	
R. R. i B.	10 hr.
R. i B.	3 "

Šromadže 13 hr.

Š mjenje wobohich šhrotow praji wutrobny džal
Šólčž, redaktor.